

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wojciech Paluch

Protokolant: Anna Moczek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach Jolanty Tałaj

po rozpoznaniu w sprawie **T. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 242 § 3 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 13 stycznia 2021 roku sygn. akt V Kow 1615/20

o odmowie udzielenia przerwy w karze pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Katowicach) na rzecz adw. K. B. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden 40/100) złotych, w tym 23 % podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;
3. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy skazanego nie jest zasadne, dlatego też nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia nie potwierdziła zasadności podniesionych w środku odwoławczym zarzutów. Sąd I instancji zgromadził w niniejszej sprawie kompletny materiał dowodowy, który poddał wnikliwej analizie, na skutek czego prawidłowo ustalił, że brak jest podstaw do udzielenia skazanemu wnioskowanej przerwy w karze.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że brak jest podstaw do przyjęcia, aby skazany cierpiał na ciężką chorobę, w rozumieniu art. 150 k.k.w. Wprawdzie u skazanego rozpoznano zesztywniające zapalenie stawu kręgosłupa, to jednak nie wyraził on zgody na leczenie rehabilitacyjne w warunkach izolacji w okresie września i października 2020 roku, na które został zakwalifikowany, a z opinii o stanie zdrowia osadzonego z 26 listopada 2020 roku wynika, że może być leczony w zakładzie karnym. Skazany był także konsultowany psychiatrycznie i otrzymał stosowne leczenie, a stan jego zdrowia psychicznego nie uniemożliwia mu odbywania kary. Tym samym choroby skazanego nie uniemożliwiają mu w tej chwili odbywania kary pozbawienia wolności. Podkreślić przy tym należy, że w myśl

przepisu art. 153 § 1 k.k.w. w związku z art. 150 § 1 i 2 k.k.w. przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności z powodów zdrowotnych można udzielić tylko w przypadku wystąpienia u skazanego ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonanie tej kary, za jaką uznaje się taki stan skazanego, w którym przebywanie w zakładzie karnym może zagrażać jego życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Taka sytuacja w odniesieniu do skazanego natomiast obecnie nie występuje. Dodać trzeba, że podstawą udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności z uwagi na stan zdrowia nie może być chęć podjęcia leczenia w warunkach wolnościowych, podczas gdy może być ono kontynuowane w zakładzie karnym. Skarżący wnosząc w środku odwoławczym o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego, nie przedstawił natomiast żadnych argumentów, które podważyłyby wnioski opinii o stanie zdrowia skazanego, ograniczając się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, opinia o stanie zdrowia osadzonego, sporządzona na ok. 1,5 miesiąca przed wydaniem orzeczenia nie straciła na aktualności, tym bardziej, że brak jest jakichkolwiek informacji aby stan zdrowia skazanego od jej wydania uległ jakiegokolwiek zmianie. Zauważyć przy tym należy, że Sąd Okręgowy w Gliwicach rozpoznając poprzedni wniosek skazanego o udzielenie przerwy w karze (sygn. akt VII Kow 3437/20), dysponował opinią sądowno - lekarską z 1 października 2020 roku, a której biegły stwierdził jedynie, że skazany może cierpieć na zeszczywniające zapalenia stawów kręgosłupa, choć brak jest dokumentacji medycznej potwierdzającej rozpoznanie i leczenie, niemniej jednak schorzenie to nie stanowi ciężkiej choroby uniemożliwiającej skazanemu wykonywanie w warunkach jednostki penitencjarnej kary pozbawienia wolności (zob. k. 69-72).

Nie zasługują także na uwzględnienie argumenty odnoszące się do sytuacji rodzinnej skazanego. T. S. o chorej matce i babce w zaawansowanym wieku przypomniał sobie dopiero na posiedzeniu w dniu 13 stycznia 2021 roku, bowiem wcześniej nie powoływał się na konieczność udzielenia im osobistej pomocy czy wsparcia, skupiając się wyłącznie na własnym stanie zdrowia i samopoczuciu. Jednocześnie oświadczył, że wnosi o niezlecenie kuratorowi sądowemu wywiadu środowiskowego u tych członków jego rodziny i wydanie orzeczenia na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Oświadczenie skazanego ma zatem w ocenie sądu odwoławczego wyłącznie instrumentalny charakter, nakierowany na uzyskanie przerwy w karze i jako takie nie może stanowić podstawy do uwzględnienia wniosku.

Przypomnieć należy, że orzeczona prawomocnie kara pozbawienia wolności powinna być wykonywana w sposób ciągły, a odstępstwem od tej zasady jest właśnie przerwa w karze. Mając natomiast na uwadze wyjątkowy charakter tej instytucji, interpretacja przesłanek jej stosowania winna mieć charakter zawężający. Podstawą udzielenia przerwy w oparciu o ważne względy rodzinne lub osobiste (art. 153 § 2 k.p.k.w.) są bowiem sytuacje rzeczywiście najtrudniejsze, związane z zagrożeniem dla podstawowego bytu rodziny, opieką dla osób obłożnie chorych, itp., gdy tym negatywnym następstwom może zaradzić wyłącznie natychmiastowa obecność skazanego na wolności, limitowana okresem udzielonej przerwy. Istnienia takich okoliczności skazany w żaden sposób nie uprawdopodobnił. Ponadto wobec stwierdzonego u skazanego mieszanego uzależnienia, dwukrotnego nie powrócenia do zakładu karnego z udzielonej mu w przeszłości przerwy w karze, a także braku sprecyzowanych planów czy to leczenia czy pomocy najbliższym, nie daje on gwarancji wykorzystania ewentualnej przerwy zgodnie z przeznaczeniem i przestrzegania porządku prawnego, co także przemawia za odmową uwzględnienia wniosku.

Argumenty powołane we wniesionym środku odwoławczym nie były w stanie podważyć prawidłowego rozstrzygnięcia sądu I instancji i doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia w kierunku wskazanym przez skarżącego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia oraz zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania z uwagi na jego aktualną sytuację materialno-bytową, a na mocy powołanych przepisów orzeczono o kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć skazanemu z pouczeniem o prawomocności;
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 16 lutego 2021 roku